

se sam pralik prikazuje u prikazu slike. (170) Dakle, analogno onome što smo govorili o igri, u prikazu slike se pralik sam prikazuje, odnosno to je njegovo samoprikazivanje. Obrunto od odslikavanja, slika govori o tome da je sam pralik upućen na svlastitu sliku, odnosno na vlastiti prikaz. Dakle, prikazivanje pralika u slici nije nešto spoljanje samom praliku već je sam proces kretanja života pralika. Takođe, nasuprot odlikavanju, sliku određuje porast bitka, slika je nešto više nego puko ono odslikano, ona pokazuje pralik na način koji je nezamenjiv.

Sam Gadamer se u određenju bitka slike poziva zapravo na neoplatonističku tradiciju, koja je za razliku od Platona, i uvela ontološku mogućnost samosvojnosti mimetičkog odnosa spram onoga najvišeg, a time i oslobodila prostor za hrišćansko filozofsko mišljenje onoga “imitatio Dei” i “imago Dei”, a time i otvorila mogućnost ontološke legitimnosti slikarstva. Naime, Gadamer kaže sledeće: “Sopstvena sadržina slike je ontološki određena kao emanacija pralika. U biti emanacije leži da je ono što je emanizovano suvišak. Ono odakle to izvire time ne postaje manje. Razvijanje ove misli, zahvaljujući novoplatonskoj filozofiji, koja time uništava oblast grčke ontologije supstancije, zasniva pozitivni rang bitka slike. Jer, ako ono prvotno Jedno ne postaje manje kad iz njega isteče mnogo, onda to znači da bitak postaje više.” (170)

Ako je bitak slike zapravo konstituiše odnos pralika i paslike, onda po Gadameru pojam koji nabolje određuje bitak slike jeste pojam koji se pojavljuje unutar religioznog i pravnog konteksta, a to je pojam reprezentacije. Sa pojmom reprezentacije uobičajeni odnos slike i pralika, recimo platonovski, bitno se menja, jer slika ima samostalnost koja utiče povratno i na sam pralik (171) Tek na temelju slike pralik po Gadameru jeste pralik, tj. on nije nešto što postoji nezavisno od načina na koji je zastupljen ili predstavljen - reprezentovan.